A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2016. február 2.*

„Közösségi védjegy — Megszűnés megállapítására irányuló eljárás — A MOTOBI B PESARO közösségi ábrás védjegy — A védjegy tényleges használata — 207/2009/EK rendelet, 51. cikk, (1) bekezdés, a) pont — A megszűnés megállapítása iránti kérelemmel szemben az előírt határidőn túl benyújtott bizonyítékok — Figyelembevétel hiánya — A fellebbezési tanács mérlegelési jogköre — Eltérő rendelkezés — További vagy kiegészítő bizonyítékok figyelembevételét akadályozó körülmények — 207/2009 rendelet, 76. cikk, (2) bekezdés — 2868/95/EK rendelet, 50. szabály, (1) bekezdés, harmadik albekezdés”

A T-171/13. sz. ügyben,

a **Benelli Q. J. Srl** (székhelye: Pesaro [Olaszország], képviselők: Lukácsi P. és Bozóki B. ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik kezdetben: F. Mattina, később: P. Bullock, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Demharter GmbH** (székhelye: Dillingen [Németország], képviseli: A. Kohn ügyvéd),

az OHIM második fellebbezési tanácsának a Demharter GmbH és a Benelli Q. J. Srl közötti, megszűnés megállapítására irányuló eljárással kapcsolatban 2013. január 16-án hozott határozata (R 2590/2011-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök (előadó), S. Gervasoni és L. Madise bírák,

hivatalvezető: I. Dragan tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. március 21-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2013. június 20-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2013. június 17-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel az ügynek a második tanács elé utalására vonatkozó határozatra,

* Az eljárás nyelve: angol.

a 2015. július 7-i tárgyalást követően

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2001. június 14-én a felperes, a Benelli Q. J. Srl, korábban Benelli SpA a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (amely helyébe a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.] lépett) alapján közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható áruk és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 12. és 25. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

– 9. osztály: „Tudományos célra szolgáló, tengerészeti, földmérő, elektromos, elektronikus, fényképészeti, mozgóképi, optikai, súlymérő, egyéb mérő-, jelző-, ellenőrző, mentő és oktató berendezések és felszerelések, hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek, mágneses adathordozók, hangszalagok- és lemezek; érmebedobással működő készülékekhez való automata elárusító berendezések és szerkezetek, regiszteres pénztárgépek, számológépek, adatfeldolgozó berendezések és számítógépek, tűzoltó készülékek”;

– 12. osztály: „Járművek; szárazföldi, légi vagy vízi közlekedési eszközök; az ezen osztályba tartozó, fent említett áruk pótalkatrészei és tartozékai”;

– 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapáruk”.

4 A közösségi védjegybejelentést a Közösségi Védjegyértesítő 2002. január 14-i, 5/2005. számában hirdették meg, és a bejelentett védjegyet 2002. augusztus 1-jén lajstromozták.

5 A 2009. november 18-i levélben a beavatkozó fél, a Demharter GmbH kérte a felperest, hogy vonja vissza a vitatott védjegyet, mivel azt az előző öt évben nem használta, és a visszavonás elmaradása esetén megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújt be az OHIM-hoz.

6 2009. december 22-én a beavatkozó fél a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújtott be a vitatott védjegynek a fenti 3. pontban említett valamennyi áru tekintetében történő lajstromozásával szemben arra való hivatkozással, hogy

elmulasztották annak a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását megelőző folyamatos ötéves időszak alatt történő tényleges használatát, még akkor is, ha tudomása szerint az említett védjegyet 1950 és 1974 között használták is motorokra.

7 2010. április 6-án a felperes az előírt határidőn belül észrevételeket és a használattal kapcsolatos bizonyítékokat nyújtott be. 2010. július 28-án, október 29-én és 2011. március 4-én a felperes a beavatkozó fél által tett észrevételeket követően további bizonyítékokat csatolt.

8 2011. október 21-i határozatával a törlési osztály megállapította, hogy a vitatott védjegy tényleges használatát nem igazolták, és kimondta a felperessel szemben a közösségi védjegyoltalom 2009. december 22-ével kezdődő megszűnését.

9 2011. december 19-én a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a törlési osztály határozatával szemben. 2012. február 21-én a felperes benyújtotta a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadványt, amelyhez további bizonyítékokat csatolt.

10 Az OHIM második fellebbezési tanácsa a 2013. január 16-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a fellebbezést. Először is a törlési osztályhoz benyújtott bizonyítékokkal kapcsolatban a fellebbezési tanács – miután egyrészt emlékeztetett azon iratok összességére, amelyeket a felperes az igazgatási eljárásban benyújtott, másrészt pedig megjegyezte, hogy a felperes már négy alkalommal benyújtotta a használat bizonyítékait –, az említett határozat 34. pontjában kimondta, hogy osztja a törlési osztály határozatának azon következtetését, hogy nyilvánvalóan nem kielégítőek a felperes által a vitatott védjegy tényleges használatának bizonyítása céljából benyújtott iratok. E határozat 35–44. pontjában a fellebbezési tanács kifejtette saját érvelését, amely szerint a benyújtott bizonyítékok e tekintetben nem voltak kielégítőek.

11 Másodszor az első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékokkal kapcsolatban a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 46. pontjában mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikke mérlegelési jogkörrel ruházza fel az OHIM-ot a tekintetben, hogy figyelembe kell-e venni, vagy sem, a késedelmesen benyújtott tényeket és bizonyítékokat, és e határozat 47. pontjában hozzátette, hogy a Bíróság megállapította, hogy főszabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez az említett rendelet rendelkezései értelmében ezen előterjesztés kötve van, és az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie.

12 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 50. pontjában megállapította, hogy a jelen ügyben fennáll egy olyan eltérő rendelkezés, amellyel ellentétes a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevétele, vagyis a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja, amelyet a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 172., 4. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 40. szabályának (5) bekezdése alkalmazott, és így a közösségi védjegy használatára vonatkozó bizonyítékoknak a határidő lejárta utáni benyújtása az említett védjegy megszűnéséhez vezet.

13 Mindazonáltal a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 51. pontjában kimondta, hogy a 2868/95 rendelet 40. szabályának (5) bekezdése nem értelmezhető oly módon, hogy az az új tényezők felmerülése esetén akadályozná a további bizonyítékok figyelembevételét, még akkor sem, ha az ilyen bizonyítékokat ezen elévülési határidő lejárta után nyújtják be. Miután az említett határozat 52–54. pontjában emlékeztetett azon feltételekre, amelyek mellett a bizonyítékokat továbbiaknak és elfogadhatóknak lehet tekinteni, a fellebbezési tanács e határozat 55. pontjában megállapította, hogy a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevételének a feltétele ténylegesen csak részben teljesült.

14 Ami a 9. és 25. osztályba tartozó árukat illeti, a bizonyítékokat (a fellebbezés indokolásának 6. és 7. melléklete) továbbiaknak, és nem kiegészítőknek tekintették. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 56. pontjában úgy vélte egyrészt, hogy a ruházati cikkekkel kapcsolatos, a törlési osztályhoz benyújtott bizonyítékok nyilvánvalóan irrelevánsak voltak, mivel nem vonatkoztak a vitatott védjegyre, másrészt pedig hogy semmiféle bizonyítékot nem terjesztettek elő a 9. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban. A bizonyítékokat tehát elfogadhatatlannak nyilvánította.

15 A megtámadott határozat 57. pontjában a fellebbezési tanács azon a véleményen volt, hogy a késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat „kiegészítőknek" kell tekinteni a 12. osztályba tartozó motorok tekintetében, mivel azok a fő bizonyítékok „kiegészítésére" irányultak. Azonban a fellebbezési tanács megállapította, hogy a törlési osztály már gyakorolta a diszkrecionális jogkörét azáltal, hogy elfogadta a felperes által a használatra vonatkozóan előterjesztett azon kiegészítő bizonyítékokat, amelyeket a beavatkozó félnek válaszként adott észrevételeivel együtt nyújtott be. Következésképpen a fellebbezési tanács szerint a felperesnek már többször alkalma volt arra, hogy a törlési osztályhoz releváns bizonyítékokat nyújtson be, és ezért bármennyi idő rendelkezésére állt ahhoz, hogy azokat összegyűjtse és elkészítse, hogy így a jogi követelményeknek eleget tegyen. A fellebbezési tanács ezért kimondta, hogy a körülmények nem teszik lehetővé a kiegészítő dokumentumok elfogadását.

16 A megtámadott határozat 58. pontjában a fellebbezési tanács hozzátette, hogy mindenesetre függetlenül attól, hogy e dokumentumokat figyelembe veszik-e vagy sem, azok nem bizonyítják a vitatott védjegy 2004. december 22-e és 2009. december 21-e között eltelt időszak (a továbbiakban: releváns időszak) alatt való tényleges használatát azon okok miatt, amelyeket a fellebbezési tanács az említett határozat 59–69. pontjában kifejtett a felperes által hozzá benyújtott és a 6. és 7. mellékletek kivételével elfogadhatatlannak nyilvánított dokumentumokkal kapcsolatban (lásd a fenti 14. pontot).

A felek kereseti kérelmei

17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– változtassa meg a megtámadott határozatot, és utasítsa el a beavatkozó fél által benyújtott, megszűnés megállapítása iránti kérelmet;

– ennek hiányában helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, és utalja vissza az ügyet az OHIM elé újbóli elbírálás és határozathozatal céljából;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

18 Az OHIM és a beavatkozó fél azt kéri, hogy az Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A felperes által az OHIM előtti eljárás során írásban benyújtott érvekre történő általános hivatkozás elfogadhatóságáról

19 Az OHIM azzal érvel, hogy a felperes által a közigazgatási eljárás során írásban benyújtott érvek összességére történő általános hivatkozás elfogadhatatlan.

20 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke és a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 44. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a hivatkozott jogalapok rövid összefoglalását. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a keresetlevél szövegének egyes pontjait ugyan alátámaszthatják és kiegészíthetik a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozások, a más iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek a fent említett rendelkezések szerint a keresetlevélben kell szerepelniük (lásd: 2010. július 8-i Engelhorn kontra OHIM – The Outdoor Group (peerstorm) ítélet, T-30/09, EBHT, EU:T:2010:298, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 A tárgyaláson a felperes a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva pontosította, hogy az általa a keresetlevélben néhány ponton tett hivatkozást nem lehet általános hivatkozásként értelmezni, hanem úgy kell érteni, hogy az érvelése csak a keresetlevélben kifejtett, meghatározott pontokra korlátozódott. E pontosítások fényében meg kell állapítani, hogy az OHIM által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

A törlési osztály határozatával szemben emelt kifogások elfogadhatóságáról

22 Az OHIM azt állítja, hogy a felperesnek a törlési osztály megállapításaival szemben tett kifogásait elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

23 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 65. cikkének (1) bekezdése alapján csak a fellebbezési tanácsok határozatai ellen lehet az uniós bíróság előtt keresetet indítani, és így az ilyen kereset esetében csak a fellebbezési tanács határozata ellen irányuló jogalapok fogadhatók el (2005. június 7-i Lidl Stiftung kontra OHIM – REWE-Zentral [Salvita] ítélet, T-303/03, EBHT, EU:T:2005:200, 59. pont).

24 A tárgyaláson a felperes a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva pontosította, hogy a keresetlevelet úgy kell értelmezni, hogy az abban emelt kifogások kizárólag a megtámadott határozat ellen irányultak. Ebből következik, hogy e tekintetben az OHIM által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

A felperes által a Törvényszék előtt benyújtott további bizonyítékok elfogadhatóságáról

25 A felperes a Törvényszékhez benyújtott keresetleveléhez egy olyan további bizonyítékot csatolt, amely a Pesaro (Olaszország) település polgármesterének az esküje alatt tett írásbeli nyilatkozatból állt, amely az OHIM szerint elfogadhatatlan.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék előtt indított keresetek a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének felülvizsgálatára irányulnak. Ezért a Törvényszéknek nem feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket (2008. november 19-i Rautaruukki kontra OHIM [RAUTARUUKKI] ítélet, T-269/06, EU:T:2008:512, 20. pont; 2010. június 25-i MIP Metro kontra OHIM – CBT Comunicación Multimedia [Metromeet] ítélet, T-407/08, EBHT, EU:T:2010:256, 16. pont). Ebből következik, hogy a felek által az OHIM fórumai előtt nem hivatkozott tényekre a Törvényszék előtti keresetindítás szakaszában már nem lehet hivatkozni (lásd: OHIM kontra Kaul ítélet, C-29/05 P, EBHT, EU:C:2007:162, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Végezetül meg kell állapítani, hogy a Törvényszék által feltett kérdésére válaszolva a felperes nem vitatta, hogy Pesaro polgármestere, aki 2004 óta volt polgármester, a közigazgatási eljárás során a felperes kérésére olyan tanúsítványt adhatott ki, amely az abban említett és a közigazgatási eljárás időpontja utáni időpontok miatt eltért ugyan a jelen kereset keretében kiadott tanúsítványtól, azonban ez utóbbival azonos volt.

28 Ilyen körülmények között, amint az OHIM is érvel, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani a fenti 25. pontban említett mellékletet, amelyet a felperes a közigazgatási eljárás keretében nem nyújtott be.

Az ügy érdeméről

29 A felperes a megtámadott határozattal szemben lényegében két jogalapot hoz fel: az első jogalapot a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése a) pontjának a megsértésére, a másodikat pedig a 2868/95/EK rendelet 50. szabálya (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésére alapítja.

30 Először a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésére alapított jogalapot kell megvizsgálni.

Az 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésére alapított második jogalapról

31 A felperes azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a benyújtott bizonyítékokat, mivel a megtámadott határozat 57. pontjában kimondta, hogy a körülmények nem teszik lehetővé a kiegészítő dokumentumok elfogadását.

32 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács megállapította, hogy a késedelmesen benyújtott bizonyítékok figyelembevételének a feltétele valójában csak részben teljesült, mivel a 25. osztályba tartozó ruházati cikkekkel kapcsolatban a törlési osztályhoz benyújtott bizonyítékok nem vonatkoztak a vitatott védjegyre, és hogy a törlési osztály előtt semmiféle bizonyítékot nem terjesztettek elő a 9. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban, és így csak a 12. osztályba tartozó motorokat illetően késedelmesen benyújtott bizonyítékokat lehet a 2868/95 rendelet 50. szabálya értelmében véve „kiegészítőknek” tekinteni.

33 Először is a 12. osztályba tartozó motorokra vonatkozó bizonyítékok tekintetében a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 59–68. pontjában kifejezetten említette az érintett dokumentumokat, azokat figyelembe vette és elemezte, illetve megjelölte azokat az okokat, amelyek miatt az említett bizonyítékok semmiféle releváns kiegészítő információt nem tartalmaztak a vitatott védjegy releváns időszakban történő használatának a terjedelmét illetően.

34 Ebből következik, hogy mivel a fellebbezési tanács megvizsgálta a 12. osztályba tartozó motorokra vonatkozó dokumentumok relevanciáját, a felperes kifogása e tekintetben hatástalan.

35 Másodszor a 9. és 25. osztályba tartozó árukra vonatkozó bizonyítékokkal kapcsolatban a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 56. pontjában megállapította, hogy a bizonyítékok (a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadvány 6. és 7. melléklete) továbbiak és nem kiegészítőek voltak, és így azokat elfogadhatatlannak nyilvánította.

36 A felperes vitatja e bizonyítékok elfogadhatatlanságát, és azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen tagadta meg a rendelkezésére álló mérlegelési jogkör gyakorlását.

37 Azzal ellentétben, mint amit, úgy tűnik, az OHIM állít, a megtámadott határozatból pontosan kitűnik, hogy a fellebbezési tanács nem vizsgálta e bizonyítékokat, és hogy azon állítása, miszerint a körülmények nem teszik lehetővé a kiegészítő dokumentumok elfogadását, csak a motorokkal kapcsolatos – egyébiránt általa vizsgált – mellékletekre, és nem a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadvány 6. és 7. mellékletére vonatkozott, amelyek nem szerepelnek a megtámadott határozat 59–67. pontjában felsorolt azon dokumentumok között, amelyeket értékelt a fellebbezési

tanács. Ugyanis az említett határozat 63. pontjában a fellebbviteli tanács anélkül említette és vizsgálta az említett beadvány 5. mellékletét, a következő pontban pedig e beadvány 8. mellékletét, hogy bármiféle megállapítást tett volna az ugyanezen beadvány 6. és 7. mellékletét illetően.

38 Egyébiránt nem lehet helyt adni az OHIM azon érvelésének, miszerint a felperes nem kérdőjelezte meg a fellebbviteli tanácsnak az első alkalommal előtte benyújtott új bizonyítékok bizonyító ereje tekintetében végzett értékelését, sem azon okokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy e bizonyítékok nem voltak kielégítőek a vitatott védjegy tényleges használatának igazolása céljából.

39 Ugyanis a felperes többek között azt állítja, hogy a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadvány 6. és 7. mellékletében szereplő számlák a törlési osztályhoz értékelésre benyújtott többi bizonyítékkal együtt lehetővé tette a vitatott védjegy tényleges használatának igazolását.

40 Meg kell határozni, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat jogszerűségét sértő hibát követett-e el azáltal, hogy kimondta, hogy a 9. és 25. osztályba tartozó árukra vonatkozóan hozzá benyújtott bizonyítékok elfogadhatatlanok azon oknál fogva, hogy azok továbbiak és nem kiegészítők voltak.

41 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 47. pontjában emlékeztetett arra, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikkével kapcsolatban a Bíróság kimondta, hogy főszabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez az ugyanezen rendelet rendelkezései értelmében ezen előterjesztés kötve van, az említett határozat 49. pontjában pedig arra, hogy az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie, és így az OHIM mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntése tekintetében, hogy azokat figyelembe kell-e venni, vagy sem.

42 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 50. pontjában megállapította, hogy a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja, amelyet a 2868/95 rendelet 40. szabályának (5) bekezdése alkalmazott, éppen egy eltérő rendelkezés, és hogy e rendelkezésekből az következik, hogy a közösségi védjegy használatára vonatkozó bizonyítékoknak a határidő lejárta utáni benyújtása az említett védjegy megszűnéséhez vezet.

43 Mindazonáltal a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 51. pontjában hozzáfűzte, hogy a 2868/95 rendelet 40. szabályának (5) bekezdése nem értelmezhető oly módon, hogy az az új tényezők felmerülése esetén akadályozná a kiegészítő bizonyítékok figyelembevételét, még akkor sem, ha az ilyen bizonyítékokat ezen elévülési határidő lejárta után nyújtják be, ugyanezen határozat 52. pontjában pedig azt, hogy az említett rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése a további bizonyítékok elfogadhatóságát attól a feltételtől teszi függővé, hogy azok kiegészítőek legyenek.

44 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 53. pontjában pontosította, hogy a „kiegészítő” kifejezésből egyértelműen kitűnik, hogy a kiegészítő bizonyítékoknak pótlólagos elemeknek, és nem a fő bizonyítékoknak kell lenniük, így amennyiben az előírt határidőn belül a használatra vonatkozóan semmiféle bizonyítékot nem nyújtottak be, vagy amennyiben a benyújtott bizonyítékok nyilvánvalóan elégtelenek vagy irrelevánsak, a felet nem lehet azzal a lehetőséggel kárpótolni, hogy a használatra vonatkozó bizonyítékokat első alkalommal nyújtsa be, vagy a bizonyítékok fő részét a határidő lejárta után terjessze elő.

45 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 54. pontjában hozzátette, hogy a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy semmi nem akadályozza meg olyan kiegészítő bizonyítékok figyelembevételét, amelyek pusztán kiegészítik a megjelölt határidőn belül benyújtott többi bizonyítékot, amennyiben az eredeti bizonyítékok nem irrelevánsak voltak, hanem azokat elégtelennek ítélték meg. Ezen érvelés, amely a fellebbezési tanács szerint semmi esetre sem teszi feleslegessé az

említett rendelet 22. szabályának (2) bekezdését, annál is inkább érvényes, mivel a közösségi védjegy jogosultja nem élt vissza az előírt határidőkkel azáltal, hogy tudatosan halogató technikákat alkalmazott, illetve nyilvánvaló hanyagságot tanúsított, és hogy az általa benyújtott további bizonyítékok csupán megerősítették azokat a körülményeket, amelyek az előírt határidőn belül benyújtott írásbeli nyilatkozatokból már következtek.

46 A fellebbezési tanács ebből a megtámadott határozat 56. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadványnak a felperes által hozzá értékelésre benyújtott 6. és 7. melléklete a következő okokból kifolyólag elfogadhatatlan volt:

„Ami a 9. és 25. osztályba tartozó árukat illeti, a bizonyítékok (a fellebbezés indokolásának 6. és 7. melléklete) továbbiak, azonban nem kiegészítőek. A ruházati cikkekkel kapcsolatos, a törlési osztályhoz benyújtott bizonyítékok nyilvánvalóan irrelevánsak voltak, mivel nem vonatkoztak a szóban forgó védjegyre. Semmiféle bizonyítékot nem terjesztettek elő a 9. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban. A bizonyítékok tehát elfogadhatatlanok.”

47 Emlékeztetni kell arra, hogy valóban igaz, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben hoztak fel vagy terjesztettek elő.

48 Ahogyan azt a Bíróság megállapította, e rendelkezés szövegéből következik, hogy főszabály szerint és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez az említett rendelet rendelkezései értelmében ezen előterjesztés kötve van, és hogy az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie (OHIM kontra Kaul ítélet, fenti 26. pont, EU:C:2007:162, 42. pont; 2013. július 18-i New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ítélet, C-621/11 P, EBHT, EU:C:2013:484, 22. pont; 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítélet, C-122/12 P, EBHT, EU:C:2013:628, 23. pont).

49 Annak pontosításával, hogy ez utóbbi hasonló esetben úgy „dönthet”, hogy figyelmen kívül hagyja e bizonyítékokat, az említett rendelkezés ugyanis széles mérlegelési jogkörrel ruházza fel az OHIM-ot annak – a határozatának e tekintetben történő indokolása mellett történő – eldöntése céljából, hogy azokat tekintetbe kell-e venni (Rintisch kontra OHIM ítélet, fenti 48. pont, EU:C:2013:628, 24. pont).

50 Mivel a felperes által előadott második jogalap kizárólag a fellebbezési tanács azon megállapítására vonatkozik, miszerint a rendelkezésére álló mérlegelési jogkör csak a már átadott bizonyítékokat kiegészítő bizonyítékokra, és nem azokra vonatkozott, amelyeket kizárólag a keresetindítás szakaszában fognak átadni, miközben semmiféle releváns bizonyítékot nem terjesztettek elő a törlési osztály előtt, kizárólag azt kell meghatározni, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította-e meg, hogy ez utóbbiak elfogadhatatlanok.

51 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a Rintisch kontra OHIM ítélet (fenti 48. pont, EU:C:2013:628) 32. és 33. pontjában a következőket mondta ki:

„32 Márpedig a [2868/95] rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében, amennyiben a fellebbezés a felszólalási osztály határozata ellen irányul, a fellebbezési tanács a fellebbezés vizsgálatát a felszólalási osztály által megállapított vagy megadott határidőn belül előterjesztett tényekre és bizonyítékokra korlátozza, kivéve ha úgy ítéli meg, hogy a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat a [207/2009] rendelet [76]. cikkének (2) bekezdésével összhangban figyelembe kell venni.

33 A [2868/95] rendelet tehát kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a fellebbezési tanács a felszólalási osztály határozata ellen irányuló fellebbezés vizsgálata során a [2868/95] rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdéséből és a [207/2009] rendelet [76]. cikkének

(2) bekezdéséből eredő mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntése céljából, hogy figyelembe kell-e venni azokat a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat, amelyeket a felszólalási tanács által megállapított vagy megadott határidőn belül nem terjesztettek elő."

52 Amint Sharpston főtanácsnok a Rintisch kontra OHIM ítéletre (fenti 48. pont, EU:C:2013:628) vonatkozó indítványának 23. lábjegyzetében megjegyezte, „a [2868/95] rendelet 50. szabálya (1) bekezdése harmadik albekezdésének különböző nyelvi változatai nem egyeznek meg teljes mértékben egymással", és hogy „[p]éldául a francia szöveg »faits et preuves nouveaux ou supplémentaires«-t említ, a holland szövegben »aanvullende feiten en bewijsstukken« szerepel".

53 Hozzá kell tenni, hogy a „faits ou preuves nouveaux" kifejezés olyan értelemben véve, hogy az alacsonyabb fokú eljárásban semmiféle tényt vagy semmiféle bizonyítékot nem közöltek, nem szerepel többek között sem az angol változatban (additional or supplementary facts and evidence), sem a német változatban (zusätzliche oder ergänzende Sachverhalte und Beweismittel), sem a dán változatban (yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser), sem az észt változatban (lisa- või täiendavaid fakte ja tõendeid), sem a spanyol változatban (hechos y pruebas adicionales), sem az olasz változatban (fatti e prove ulteriori o complementari), sem a portugál változatban (factos adicionais ou suplementares), sem a cseh változatban (další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy), sem a svéd változatban (att ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis bör).

54 A különböző nyelvi változatokból következik, hogy a francia változat értelemében vett további elemeknek ki kell egészíteniük a már szolgáltatott elemeket, és így, amint Sharpston főtanácsnok a Rintisch kontra OHIM ítéletre (fenti 48. pont, EU:C:2013:628) vonatkozó indítványának 66. pontjában megjegyezte, „nyilvánvaló, hogy ahhoz, hogy valamely bizonyíték [továbbinak vagy kiegészítőnek] minősüljön, az eljárás korábbi szakaszában egyéb bizonyítékokat kellett előterjeszteni".

55 Ezen értelmezés, amely a Rintisch kontra OHIM ítélet (fenti 48. pont, EU:C:2013:628) 33. pontjából következik, kötelező azon mérlegelési jogkörre nézve is, amellyel a fellebbezési tanács rendelkezik, és amely nem terjedhet ki az első alkalommal a hozzá benyújtott bizonyítékokra, jóllehet a törlési tanács előtt semmiféle bizonyítékot nem terjesztettek elő.

56 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felperes a törlési osztály előtti eljárás keretében több alkalommal (vagyis 2010. január 8-án, július 28-án és október 29-én) továbbíthatta azokat a tényeket és bizonyítékokat, amelyeknek bizonyítaniuk kellett az azon három osztály esetében vitatott védjegy tényleges használatát, amelyek tekintetében az említett védjegyet lajstromozták.

57 Bár valóban továbbítottak bizonyítékokat a 12. osztályba tartozó motorok vonatkozásában, helyben kell hagyni a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a 25. osztályba tartozó ruházati cikkekkel kapcsolatos, a törlési osztályhoz benyújtott bizonyítékok nyilvánvalóan irrelevánsak voltak, mivel nem vonatkoztak a szóban forgó védjegyre (a megtámadott határozat 56. pontja), a feltüntetett ábrás elemek egyébiránt alig voltak olvashatóak, és hogy semmiféle bizonyítékot nem terjesztettek elő a 9. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban, és így e bizonyítékokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

58 Ugyanis meg kell állapítani, hogy mivel a törlési osztály előtti eljárás keretében semmiféle tényt vagy bizonyítékot nem terjesztett elő a 9. és 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, a felperes nem pótolhatja e mulasztást azáltal, hogy első alkalommal a fellebbezési tanács előtt terjeszt elő bizonyítékokat a vitatott védjegy e két osztályba tartozó áruk tekintetében való tényleges használatának a bizonyítása céljából.

59 E tekintetben egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a felperesnek egyáltalán nem állt módjában említeni a törlési osztályhoz benyújtott azon mellékleteket, amelyek bizonyítanák, hogy téves volt a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 56. pontjában tett azon megállapítás, miszerint a felperes nem nyújtotta be a vitatott védjegy 9. és 25. osztályba tartozó áruk tekintetében való használatának a bizonyítékait.

60 A felperes megelégedett azzal, hogy „a kiegészítők és öltözékek 2008/2009-es Benelli katalógusára [utalt], amely [anélkül] sorolta fel a tartozékokat és ruhadarabokat, hogy MOTOBI-ra való hivatkozást tartalmazott volna”, és egyúttal arra kérte a Törvényszéket, hogy maga vizsgálja meg, hogy e megállapítás téves volt-e, azonban nem hivatkozott olyan pontos dokumentumra, amely lehetővé tette az állítólagosan elkövetett hibának a bizonyítását.

61 Márpedig meg kell állapítani, hogy bár e katalógus valóban a Benellire utal, a vitatott védjegy maga nem szerepel semmiféle módon azon dokumentumokban, amelyeket a fenti 60. pontban említett katalógus foglal magában.

62 Ebből következik, hogy annak megállapításával, hogy a felperes a törlési osztály előtti eljárási szakaszban elmulasztott bármiféle bizonyítékot benyújtani a vitatott védjegy 9. és 25. osztályba tartozó áruk tekintetében való használatára vonatkozóan, a fellebbezési tanács nem követett el a megtámadott határozat jogszerűségét sértő hibát.

63 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a második jogalapot el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése a) pontjának a megsértésére alapított első jogalapról

64 A felperes lényegében a fellebbezési tanács azon megállapítását kifogásolja, hogy a felperes által hozzá értékelésre benyújtott bizonyítékok nem voltak elegendőek a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyítása céljából.

65 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet (10) preambulumbekezdéséből következik, hogy a jogalkotó megállapította, hogy a közösségi védjegy oltalma csak annyiban indokolt, amennyiben azt ténylegesen használták. E preambulumbekezdéssel összhangban az említett rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja előírja, hogy többek között az OHIM-hoz benyújtott kérelem alapján a közösségi védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát az Unióban megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, és a jogosult a használat elmaradását kellőképpen nem igazolja. E rendelkezés nem alkalmazható, ha a jogosult a tényleges védjegyhasználatot a kérelem benyújtását megelőző – a használat elmulasztásának megszakítás nélküli, ötéves időtartama lejártakor kezdődő – három hónapban csupán azt követően kezdi meg, illetve folytatja, hogy értesül arról, hogy a használat hiánya miatt a megszűnés megállapítását fogják kérni.

66 A 2868/95 rendelet 22. szabályának (3) bekezdése, amely az ugyanezen rendelet 40. szabályának (5) bekezdése alapján alkalmazandó a megszűnés megállapítása iránti kérelmekre, úgy rendelkezik, hogy a védjegyhasználat bizonyítékának a vitatott védjegy használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére kell irányulnia (2008. szeptember 8-i Boston Scientific kontra OHIM – Terumo [CAPIO] ítélet, T-325/06, EU:T:2008:338, 27. pont; 2012. május 24-i TMS Trademark-Schutzrechtsverwertungsgesellschaft kontra OHIM – Comercial Jacinto Parera [MAD] ítélet, T-152/11, EU:T:2012:263, 17. pont).

67 Azon követelmény célja, miszerint valamely védjegynek ahhoz, hogy az uniós jog címén oltalom alatt állhasson, tényleges használat tárgyát kell képeznie, abban a tényben keresendő, hogy az OHIM védjegylajstroma nem tekinthető olyan, stratégiai fontosságú és statikus jegyzéknek, amely a tevékenységüket nem gyakorló birtokosok számára határozatlan időre monopóliumot biztosít. Épp ellenkezőleg, és összhangban a 207/2009 rendelet (10) preambulumbekezdésével, az említett védjegylajstromnak hűen kell tükröznie, hogy melyek azok a megjelölések, amelyeket a vállalkozások ténylegesen használnak a piacon áruiknak és szolgáltatásaiknak a gazdasági életben történő megkülönböztetésére (lásd továbbá ebben az értelemben: 2004. január 27-i La Mer Technology végzés, C-259/02, EBHT, EU:C:2004:50, 18–22. pont).

68 A „tényleges használat” fogalmának értelmezése során figyelembe kell venni azt a tényt, hogy azon követelménynek, miszerint a vitatott védjegynek tényleges használat tárgyát kell képeznie, nem célja, hogy a kereskedelmi sikert értékelje, sem az, hogy valamely vállalkozás gazdasági stratégiáját ellenőrizze, vagy hogy a védjegy oltalmát annak jelentős mértékű kereskedelmi használata esetére korlátozza (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Amint a 2003. március 11-i Ansul-ítéletből (C-40/01, EBHT, EU:C:2003:145) kitűnik, valamely védjegy akkor képezi tényleges használat tárgyát, ha alapvető rendeltetésének megfelelően használják, amely abban áll, hogy a védjegy biztosítja azon áruk vagy szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegy által biztosított jogok fenntartása. Ezenfelül a védjegy tényleges használatának követelménye megkívánja, hogy a védjegyet – úgy, ahogyan az a vonatkozó területen oltalom alatt áll – nyilvánosan és a külvilág felé használják (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá analógia útján: a fent hivatkozott Ansul-ítélet, EU:C:2003:145, 37. pont).

70 A védjegyhasználat ténylegességének mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amelyek alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e; idesorolhatók különösen az érintett gazdasági szektorban igazoltnak tekintett olyan használatok, amelyek feladata az, hogy a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, ezen áruk és szolgáltatások természete, a piac jellegzetességei, valamint a védjegy használatának terjedelme és gyakorisága (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá analógia útján: Ansul-ítélet, fenti 69. pont, EU:C:2003:145, 43. pont).

71 Ami a vitatott védjegy használatának jelentőségét illeti, figyelembe kell venni különösen egyrészt a használati cselekmények összességének kereskedelmi mértékét, másrészt azon időszak hosszát, amelynek során a használati cselekményeket elvégezték, valamint ezen cselekmények gyakoriságát (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 A közösségi védjegy használata ténylegességének konkrét esetben történő megvizsgálásához az eset összes releváns tényezőjét figyelembe vevő, átfogó mérlegelést kell végezni. Ez a mérlegelés magában foglalja a számításba vett tényezők bizonyos kölcsönös függőségét. Így az érintett védjeggyel ellátott áruk csekély mennyiségben történő értékesítését ellensúlyozhatja e védjegy használatának intenzitása vagy nagymértékű tartóssága, és fordítva. Ezenkívül az elért üzleti forgalmat, valamint a vitatott védjeggyel ellátott termékek értékesítésének mennyiségét nem lehet önmagában értékelni, hanem az értékelést olyan egyéb releváns tényezőkkel összefüggésben kell elvégezni, mint a kereskedelmi tevékenység volumene, a gyártási vagy a forgalmazási kapacitások vagy a védjegyet használó vállalkozás sokrétűségének mértéke, valamint az érintett piacon lévő áruk vagy szolgáltatások jellemzői. Ezért a Bíróság pontosította, hogy ahhoz, hogy a vitatott védjegy használata ténylegesnek minősüljön, nem szükséges, hogy a használat mennyiségileg mindig jelentős legyen. Tehát akár minimális használat is minősíthető tényleges használatnak, feltéve hogy azt az érintett gazdasági ágazatban igazoltnak lehet tekinteni ahhoz, hogy a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások számára megteremtse és fenntartsa a piaci részesedést (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

73 A Bíróság a 2006. május 11-i Sunrider kontra OHIM ítélet (C-416/04 P, EBHT, EU:C:2006:310) 72. pontjában továbbá hozzátette, hogy nem lehet *a priori*, elvont módon meghatározni, milyen mennyiségi határ átlépése szükséges ahhoz, hogy a használatot ténylegesnek lehessen tekinteni, azaz nem állapítható meg olyan minimumszabály, amely az OHIM-nak, vagy kereset indítása esetén a Törvényszéknek nem teszi lehetővé, hogy az eléje utalt jogvita körülményeit összességükben értékelje.

Így a Bíróság kimondta, hogy amennyiben valós kereskedelemi igazolást nyer, a minimális használat is elegendő lehet ahhoz, hogy tényleges használat meglétét lehessen megállapítani (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Azonban minél korlátozottabb a védjegy felhasználásának kereskedelmi volumene, annál inkább szükséges az, hogy a védjegyjogosult további bizonyítékokat nyújtson be az érintett védjegy használatának tényleges jellegét illetően esetlegesen fennálló kétségek eloszlatása érdekében (2011. január 18-i Advance Magazine Publishers kontra OHIM – Capela & Irmãos [VOGUE] ítélet, T-382/08, EU:T:2011:9, 31. pont).

75 Egyébiránt a Törvényszék pontosította, hogy egy védjegy tényleges használatát nem lehet valószínűség vagy feltételezések alapján bizonyítani, hanem ahhoz konkrét és objektív bizonyítékokra kell támaszkodni, amelyek bizonyítják az érintett piacon történő tényleges és elegendő használatot (lásd: MAD-ítélet, fenti 66. pont, EU:T:2012:263, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 E megállapítások fényében kell megvizsgálni azt, hogy a fellebbezési tanács a törlési osztály határozatát helybenhagyva helyesen állapította-e meg a vitatott védjegy tényleges használatának az említett védjegy megszűnésének a megállapítása iránti kérelem időpontját megelőző öt év folyamán való elmulasztását.

77 Mivel a vitatott védjegy megszűnésének a megállapítása iránti kérelmet 2009. december 22-én nyújtották be, a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett, a fenti 16. pontban hivatkozott ötéves időszak – ahogyan arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 32. pontjában helyesen rámutatott – a 2004. december 22. és 2009. december 21. közötti időszakra terjed ki.

78 Meg kell jegyezni, hogy a felperes által a törlési osztály előtti közigazgatási eljárás keretében a vitatott védjegy használatára vonatkozóan szolgáltatott bizonyítékok a következők:

– az EICMA (2003) kiállításon való részvétel:

  – a www.cyberscooter.it internetes oldalnak az EICMA 2003 kiállításon résztvevő MOTOBI motorokra való hivatkozást tartalmazó kivonata;

  – az EICMA 2010 kiállításról információkat tartalmazó www.eicma.it internetes oldal kivonata. Az EICMA kiállítás egy Milánban megrendezett motorkiállítás. A MOTOBI-ra semmiféle utalás sincs.

– a MOTOBI motorokról (2004) szóló internetes oldalak kivonatai:

  – a www.pakautocar.com internetes oldal motorokat tartalmazó két képet feltüntető kivonata. Ezen oldal címe szerint »Motobi motorok háttérképnek való képeiről« van szó;

  – a www.motorcyclespecifications.info/Motobi_Velvet 400.html internetes oldalnak a MOTOBI scooterre (2004.) vonatkozó műszaki információkat tartalmazó kivonata; és

  – www.bikez.com internetes oldalnak a »Motobi Adiva 150« scooterre (2004.) és a »Motobi Adiva 125« scooterre (2004.) vonatkozó műszaki információkat tartalmazó kivonata.

– megrendelések (2009. október 15.):

  – a Keeway France SAS. által a Benelli Q. J. Srl-nek címzett, 26 darab Pepe 50 típusú, MOTOBI védjeggyel ellátott és a francia piacra szánt scooter megrendelése. A megrendelést a »vezérigazgató« írta alá. A dokumentum 2009. október 15-én kelt. PAN úr a Keeway France SAS-tól egy levélben jelezte, hogy a Keeway megrendelését ő írta alá;

– a Benelli Q. J. Srl által a megrendelésre válaszként 2009. november 25-én küldött (a Benelli vezérigazgatójának törvényes képviselője által aláírt) levél, amelyben jelzi, hogy a vállalkozásnak 2010 júliusának végéig módjában áll leszállítani a scootereket.

– számlák (2010):

  – a Benelli Q. J. Srl Keeway France-nak címzett, egy szállítási dokumentummal kísért 2010. július 20-i számlája a »Velvet 125 cc black Motobi« 680 EUR-ért történő eladásáért;

  – a Benelli Q. J. Srl-nak a milánói Motor Show Center Sport Srl részére szóló, három motornak 3 448 EUR összegben történő eladásáért 2010. június 30-án kelt számlája, amelyet egy 2010. július 2-i, két »Velvet 125 nero Motobira« vonatkozó és egy 2010. június 30-i, három »49x on road nero – Motobira« vonatkozó két szállítási dokumentum kísért.

– képek (dátum nélkül):

  – »MOTOBI« védjeggyel ellátott négy motor képe:

  – a Google-ról szerzett »Velvet Motobi« képek másolatai.

– a »MOTOBI« alkatrészek viszontértékesítése (dátum nélkül):

  – a webcache.googleusercontent.com internetes oldalnak a MOTOBI alkatrészekre vonatkozó információkat tartalmazó kivonata. Azon az szerepel, hogy «a Motobit 1950-ben alapította a hat Benelli testvér egyike, aki a gyár bezárását megelőzően több mint húsz évig gyártott motorokat«.

  – más internetes oldalak (eBay, motocycles.shop, webcache.googleusercontent.com, justgastanks.com) kivonatai, amelyeken az abból az időből származó MOTOBI motoralkatrészeket vagy korábbi MOTOBI motorokat értékesítő harmadik felek szerepelnek. Az oldalakat 2010. október 29-én nyomtatták ki.

– katalógusok:

  – a Benelli motorok katalógusai, amelyek a Velvet és Adiva neveken megnevezett termékek képeit mutatják. A közösségi védjegy jogosultja szerint a katalógusok 2004-ből származnak. Azonban e dátum nem látható a katalógusokon. Azt is előadják, hogy a katalógusok a MOTOBI Velvettel és Adivával való co-brandingjét bizonyítják. Az első oldalon a következő jel látható:

  – a kiegészítők és öltözékek 2008/2009-es Benelli katalógusa, amely az alkatrészek és a ruházat felsorolását tartalmazza. A MOTOBI-ra semmiféle utalás sincs.

– a társaságról:

  – a web webcache.googleusercontent.com internetes oldalról származó olyan kivonatok, amelyek a „»Benelli Adiva 150«-re, a Benelli történetére, és különösen »a 2005-ös Benelli motorok választékára« vonatkozó információkat tartalmaznak. A kivonatok tartalmaznak bizonyos képeket, azonban semmiféle információ nem olvasható a MOTOBI védjegyre vonatkozóan, kivéve az arra való utalást, hogy a MOTOBI és a Benelli 1962-ben naponta körülbelül 300 motort gyártott. A közösségi védjegy jogosultja szerint e kivonatok bizonyítják, hogy a Benelli Adiva motorokat gyárt, amelyek szintén a MOTOBI co-brandjei;

  – egy 2005. szeptember 15-i online sajtóközlemény, amelyben az szerepel, hogy a Benellit felvásárolta egy kínai vállalkozás, és a www.twowheelsblog.com internetes oldal kivonata, amely egy, »Benelli válságban: a vállalkozás csökkenti gyártását és a Kínába való áthelyezését tervezi« című cikket (dátum olvashatatlan) tartalmaz;

  – a www.benelliclubgb.net internetes oldalnak a Benelli Motobi Club GB-re vonatkozó információkat tartalmazó, 2010. október 29-én kinyomtatott kivonata;

  – a Benelli múzeummal kapcsolatos internetes oldalaknak a MOTOBI motorokra vonatkozó, 2010. október 29-én kinyomtatott kivonatai.”

79 Egyébiránt a felperes a fellebbezési tanácsnak más bizonyítékokat is szolgáltatott, amelyeket ez utóbbi a megtámadott határozat 59–67. pontjában megvizsgált, és azokkal kapcsolatban a következő észrevételeket tette.

80 A fellebbezési tanács megállapította, hogy a számla, amelyet a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadvány 1. mellékletében csatoltak, 2010. augusztus 2-án, vagyis a releváns időszakon kívül kelt, és három, 680 eurós egységárú scooter, vagyis kis mennyiség eladására vonatkozott. Ezt követően a fellebbezési tanács megállapította, hogy az említett beadvány 2. mellékletében csatolt közös nyilatkozatok homályosak voltak, és sehol nem jelezték, hogy az árukat eladták, csak azt, hogy azokat legyártották. E beadvány 3. melléklete nem vonatkozott a PESARO B MOTOBI termékekre. Ugyanezen beadvány 4. melléklete a „Benelli” és a „MotoBi” logók 2005-ben tervezett kiállítások keretében való használatának a jogára utalt anélkül, hogy azok használatát bizonyították volna. Az említett beadvány 5. melléklete a MOTOBI védjegy történetével foglalkozó, angol nyelvű cikket tartalmazott. A legutolsó említett időpont 1972 volt. Ezen utóbbi mellékletben scooterek dátum nélküli fotói is szerepeltek. E beadvány 8. melléklete motorok dátum nélküli fotóit mutatta be. Ugyanezen beadvány 9. mellékletében scooterek dátum nélküli és 2011-ben kinyomtatott fotói szerepeltek. A fent említett beadvány 10. melléklete két, 2004-es MOTOBI modell műszaki leírásait tartalmazta. Végül a fenti beadvány 11. melléklete sajtócikkeket tartalmazott és az úgynevezett „benelli” motorok fotóit mutatta be a PESARO B MOTOBI védjegy említése nélkül.

81 Meg kell állapítani, hogy mind a törlési osztály által említett, a megtámadott határozat 16. pontjában megismételt okokból, mind a fellebbezési tanács által említett, a megtámadott határozat 59–68. pontjában szereplő okokból kifolyólag a felperes által a közigazgatási eljárás keretében szolgáltatott bizonyítékok összessége nyilvánvalóan elégtelen a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyítása céljából.

82 Amint az OHIM helyesen rámutat, a felperes által a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyítása céljából szolgáltatott dokumentumok nagy részének nincs bizonyító ereje, mivel azokon nem szerepel dátum, vagy azokat a releváns időszakot követő vagy azt megelőző dátummal látták el, vagy azok egyáltalán nem hivatkoznak a vitatott védjegyre, vagy azok olyan fotók, amelyeken nem szerepel dátum, és nem feleltethetők meg más olyan dokumentumoknak, mint a termékkatalógusok vagy a referenciajegyzékek. Semmiféle dokumentum nem tartalmaz adatokat a forgalomra vagy a védjeggyel ellátott termékek releváns időszak alatt való értékesítéseinek a számára vonatkozóan.

83 Ugyanis a felperes által a fellebbezési tanácshoz benyújtott és a fenti 77. pontban hivatkozott releváns időszakon belüli dátumot tartalmazó bizonyítékok kizárólag a következők: egy 2009. október 15-i, a MOTOBI védjeggyel ellátott 26 darab scooterre vonatkozó és egy 2009. november 25-i válasszal kísért megrendelés, amelyre egyetlenegy 2010. július 20-i számla vonatkozott, amely a releváns időszakon túli volt, és amely csak egy, és nem 26 darab scootert érintett.

84 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy bár a 2009. október 15-i, a MOTOBI védjeggyel ellátott 26 darab scooterre vonatkozó megrendelés a védjegy tényleges használata bizonyításának a szempontjából releváns időszakból származik, meg kell állapítani, hogy a felperesnek az említett megrendelésre adott válasza olyan időpontban keletkezett, amelyben a felperest éppen értesítették egy megszűnés megállapítása iránti eljárás beavatkozó fél általi megindításának közelségéről (lásd a fenti 5. pontot), és hogy a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése a) pontjának utolsó mondata alapján e bizonyítékok a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának az időpontját megelőző három hónapos időszakból származnak.

85 Egyébiránt először is a felperes azon érvével kapcsolatban, miszerint számos bizonyítékot szolgáltatott, meg kell állapítani, hogy csupán az a tény, hogy a felperes a közigazgatási eljárás keretében, amint maga állítja, „számos bizonyítékot” szolgáltatott, közömbös a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyítása céljából, mivel e bizonyíték nem a csatolt dokumentumok mennyiségétől függ, annál is inkább, mert e dokumentumok egyáltalán nem utalnak az említett vitatott ábrás védjegyre, vagy szinte teljes mértékben a releváns időszak utáni vagy előtti időszakból származnak, hanem azon dokumentumok minőségétől és relevanciájától függ, amelyeknek lehetővé kell tenniük a felperes számára e tényleges használat bizonyítását, mivel ez utóbbi nem feltételezhető hiányos vagy elégtelen bizonyítékok alapján.

86 Ezenkívül a releváns időszak utáni vagy előtti időszakból származó dokumentumokra való hivatkozással, és annak megállapításával, hogy „feltételezni kell, hogy e dokumentumok hatálya kiterjed a releváns időszakra is”, a felperes nyilvánvalóan két hibát követ el egyrészt annak állításával, hogy a releváns időszakra nem vonatkozó dokumentumokat figyelembe kell venni a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyítása céljából, másrészt pedig annak megállapításával, hogy az ilyen bizonyítás – a fenti 75. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal ellentétben – egyszerű vélelmezéseken vagy feltételezéseken keresztül elvégezhető.

87 A Bíróság a La Mer Technology végzés (fenti 67. pont, EU:C:2004:50) 31. pontjában valóban kimondta, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtása utáni körülményeket figyelembe lehet venni. Azonban pontosította, hogy az ilyen körülmények lehetővé tehetik a releváns időszakban való védjegyhasználat terjedelmének, valamint – ugyanebben az időszakban – a jogosult valódi szándékainak megerősítését vagy jobb értékelését.

88 Ezenkívül a vitatott védjegy tényleges használatát nem lehet bizonyítani olyan elemekkel, amelyek nem a releváns időszakra vonatkoznak.

89 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a felperes által mind a törlési osztályhoz, mind a fellebbezési tanácshoz benyújtott, a releváns időszakot követő dokumentumok nem teszik lehetővé a releváns időszakban való védjegyhasználat terjedelmének jobb értékelését, mivel azok az említett időszakra vonatkozóan semmiféle információt nem erősítenek meg.

90 Másodszor a felperes azon érvével kapcsolatban, miszerint a fellebbezési tanács nem vette figyelembe „a világszerte ismert EICMA kiállításon való részvételétnek jelentőségét”, amely kiállítás a felperes szerint minden év novemberében zajlik, és ez utóbbi a 2003-as és 2004-es részvételére hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy a releváns időszak 2004. december 22-én kezdődött, így még felételezve is azt, hogy a felperes részt vett e kiállításon, a részvétele azon időszakot megelőzően történt, amely folyamán bizonyítani kell a vitatott védjegy tényleges használatát.

91 Semmi sem támasztja alá azt a tényt, hogy a felperes szerint a vitatott védjegy az említett kiállításon való 2003-as és 2004-es részvétel miatt a következő években jelen volta piacon, és csupán ezen részvételből nem vonható le az a következtetés, hogy a felperes bizonyította, hogy az említett védjegyet ténylegesen használta, annál is inkább, mivel emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 75. pontban említett ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen bizonyítás nem végezhető egyszerű vélelmezéseken vagy feltételezéseken keresztül.

92 Harmadszor a felperes azon érvével kapcsolatban, miszerint a fellebbezési tanács nem vette kellően figyelembe azt, hogy a MOTOBI származtatott védjegyekkel ellátott termékeket, vagyis az Adivát és a Velvetet többek között 2004-ben gyártották, pontosítani kell, hogy az e származtatott védjegyekre vonatkozó bizonyítékok mindenesetre elégtelenek voltak a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyításához.

93 Különösen, a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadvány 1. melléklete, amely a Keeway France SAS-nak szóló, 2010. augusztus 2-én kelt számla, amelyet tehát a megszűnés megállapítása iránti kérelem időpontja utáni időpontban állítottak ki, két „velvet 125 c. nero – motobi” modell és egy „velvet 125 c. grigio – motobi” modell eladására vonatkozik. Az említett beadvány 8. és 9. melléklete scooterek és motorok fotóit tartalmazza, e beadvány 10. mellékletében pedig két, 2004-es MOTOBI modell műszaki leírásai szerepeltek.

94 Meg kell állapítani, hogy – amint az OHIM a tárgyaláson érvelt –, e bizonyítékok, még ha azokat a felperes által a törlési osztályhoz benyújtott bizonyítékokkal együtt átfogóan is értékeljük, szintén elégtelenek a vitatott védjegy tényleges használatának a bizonyításához, egyrészt a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának időpontja után kiállított számla időpontja miatt, másrészt pedig – még feltételezve is azt, hogy e későbbi bizonyítékot figyelembe lehet venni – a megvalósított eladások szimbolikus jellege miatt.

95 Negyedszer a felperes azon érvével kapcsolatban, miszerint a fellebbezési tanács elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy a 12. osztályba tartozó áruk, vagyis a scooterek nem mindennaposan nagy mennyiségben értékesített áruk, elegendő megjegyezni, hogy a felperes által benyújtott dokumentumok, amelyek a releváns időszakra vonatkoznak, semmiféle scootereladást nem tartalmaznak, mivel az egyetlen, az iratokhoz csatolt dokumentumokban feltüntetett eladás, amelyet a megtámadott határozat 38. pontja is említ, az említett időszak után következett be.

96 Ezért még feltételezve is azt, hogy a scooterek piaca – amint a felperes állítja – nem olyan piac, amelyet nagy számú eladás jellemez, a felperes a releváns időszak alatt történő semmiféle eladást nem bizonyított, hanem 26 darab scooter egyetlen eladással megvalósított megrendelését mutatta fel, így – még ha ezen egyetlen eladást figyelembe is vennék a vitatott védjegy tényleges használatának bizonyítása céljából – meg kell állapítani, hogy ezen eladás nyilvánvalóan elégtelen volt az ilyen bizonyításhoz. Egyébiránt a 2010. június 30-án a pesarói Motor Show Center Sport Srl-nek három scooternek 3 448,17 eurós összegben való eladására vonatkozóan kiállított kiegészítő számla szintén ezen időszak utáni, csak Motobit említ, és még feltételezve is azt, hogy azt figyelembe kell venni, csak ez utóbbi védjegy szimbolikus használatát bizonyítja.

97 Márpedig, amint a Bíróság kimondta, a tényleges használatnak olyan használatot kell magában foglalnia, amely nem olyan szimbolikus használat, amelynek egyetlen célja a védjegyoltalom fenntartása (Ansul-ítélet, fenti 69. pont, EU:C:2003:145, 36. pont).

98 Ötödször a felperes alkalmazottai által a fellebbezési tanács előtt szolgáltatott igazolásokkal (lásd a megtámadott határozat 57. pontját) kapcsolatban, amelyek magától a vállalkozástól származó dokumentumok, a Törvényszék kimondta, hogy azok bizonyító erejének az értékelése céljából először meg kell vizsgálni az azokban szereplő információk valódiságát. Hozzátette, hogy különösen a dokumentum eredetét, készítésének körülményeit, címzettjét kell figyelembe venni, valamint hogy

tartalma alapján értelmesnek és hitelesnek tűnik-e (Salvita-ítélet, fenti 23. pont, EU:T:2005:200, 42. pont; 2011. november 16-i Dorma kontra OHIM – Puertas Doorsa [doorsa FÁBRICA DE PUERTAS AUTOMÁTICAS] ítélet, T-500/10, EU:T:2011:679, 49. pont).

99 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az azonos módon megírt azon különböző igazolások, amelyek azt említik, hogy a mellékelt fotókon bemutatott, MOTOBI védjeggyel ellátott járműveket a felperes fejlesztette ki, készítette elő és reklámozta a 2004. és 2005. év folyamán, és amelyek magától a felperestől származnak, ezen származás miatt tehát önmagukban nem minősülhetnek a vitatott védjegy tényleges használata elegendő bizonyítékának. Az abban szereplő adatok tehát csupán mutatóul szolgálnak, melyeket további bizonyítékokkal kell alátámasztani (lásd ebben az értelemben: 2005. december 15-i BIC kontra OHMI (Tűzköves öngyújtó formája), T-262/04, EBHT, EU:T:2005:463, 79. pont).

100 Így bármely más, az ezen igazolásokban szereplő azon információkat alátámasztó bizonyíték hiányában, amelyek megerősíthetik a vitatott védjeggyel ellátott termékek gyártását és eladását, az említett igazolások a felperes által a közigazgatási eljárás keretében benyújtott összes többi bizonyítékra tekintettel vizsgálva sem bizonyíthatják, hogy az említett védjegyet ténylegesen használták a releváns időszak alatt.

101 Végül a felperes azon érvével kapcsolatban, miszerint a fellebbezési tanács nem végzett átfogó értékelést, hanem különválasztotta az általa történő értékelésre benyújtott különböző bizonyítékokat, valóban nem zárható ki, hogy a bizonyítékok egésze lehetővé teszi a tények megállapítását, miközben e bizonyítékok egyesével, egymástól elkülönítve vizsgálva nem lennének alkalmasak e tények pontos megállapítására (2008. április 17-i Ferrero Deutschland kontra OHIM ítélet, C-108/07 P, EU:C:2008:234, 36. pont).

102 Meg kell azonban állapítani, hogy a jelen ügyben a felperes által benyújtott bizonyítékok összességének átfogó értékelése sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a releváns időszakban tényleges scootereladások történtek, és így lehetetlen megállapítani a felperes piaci részesedését vagy ez utóbbinak a tényleges gazdasági tevékenységét.

103 A fentiekből következően az első jogalapot, és így a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

104 Emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Benelli Q. J. Srl-t kötelezi a költségek viselésére.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. február 2-i nyilvános ülésen.

Aláírások